

Lovforslag nr. L 51, 52 og 53. Betænkning afgivet af erhvervsudvalget den 16. februar 1979

Betænkning

over

- I. Forslag til lov om ændring af lov om priser og avancer,
 II. Forslag til lov om ændring af lov om tilsyn med
 monopoler og konkurrencebegrænsninger
 og
 III. Forslag til lov om ændring af lov om mærkning og
 skiltning med pris m. v.

Udvalget har behandlet lovforslagene i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til handelsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Udvalget har modtaget skriftlige henvendelser fra:

Den danske Bankforening og
 Grosserer-Societetet.

Herefter indstiller et *flertal* (socialdemokratiets, venstres, det konservative folkepartis, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslagene til *vedtagelse uændrede*.

Et *mindretal inden for flertallet* (det konservative folkepartis og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) ønsker at udtale:

De principielle overvejelser bag lovforslagene går ud på, at den erhvervsvirksomhed, som drives af pengeinstitutterne, ikke er væsensforskellig fra anden erhvervsvirksomhed. Ved indgreb må der tages hensyn til at sikre en rimelig indtjening, herunder at der skal være mulighed for en passende selvfinansiering. Ved sammenligning mellem pengeinstitutter og andre erhvervsvirksomheder foreligger der således ikke nogen principforskel, men kun en gradsforskel, idet der er tale om dels et legalt solvenskrav til pengeinstitutterne, dels den særlige samfundsmæssige betydning, som må tillægges et solidt banksystem som kreditformidler både nationalt og internationalt.

Indgreb efter pris- og avanceloven over for pengeinstitutterne ved regulering af rentemarginalen eller ved regulering af priserne på de enkelte ydelser, som pengeinstitutterne præsterer, bør derfor finde sted med fornøden respekt af pengeinstitutternes muligheder for at fastholde lovgivningens solvenskrav. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at pengeinstitutternes muligheder for også i fremtiden at fremstå som formidlere og garantanter for den private lånoptagelse i udlandet hænger snævert sammen med deres muligheder for at fastholde en i international sammenligning høj egenkapitaldækning.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling og udtaler, at de rette til at administrere og fastsætte pengeinstitutternes rentesatser netop er pengeinstitutterne selv, og dette kan udmærket fungere uden lovgivning herom.

At regeringen ønsker alle disse restriktionslove, vidner kun om, at Danmark er styret så elendigt, at man ikke ved anden vej end stadig flere og flere restriktioner. Restriktioner avler flere restriktioner, skævvrider naturlig markedsmekanisme, og alle disse kunstige indgreb sætter helt mekanismen med den frie konkurrence ud af spillet.

At SV-regeringen har fremsat forslagene, vidner om, at man ønsker et centralistisk samfund med statsstyring af alle områder.

Dette vender fremskridtspartiet som det ægte frihedsparti sig kraftigt imod.

SV-regeringens umådeholdende store salg af statsobligationer, statsgældsbeviser og udenlandske lånoptagelser forårsager bl. a., at udlånsrenten i Danmark er 17-18 pct. i stedet for 7-8 pct. – og det er således den totalt fejlslagne politik, som direkte er skyld i højrentesituationen, den højrentesituation, som kraftigt har medvirket til at ødelægge samfundet, gøre samfundets ungdom arbejdsløs og til pantsætningen af danskens frihed. Tusindvis af samfundets unge medborgere får direkte deres tilværelse og liv ødelagt af de ulykkelige forhold, som højrentesituationen medfører. Det vil ikke forbavse fremskridtspartiet, hvis nogle af de små partier, som kalder sig midterpartiet, vil stemme for de forelagte restriktionslove, idet man må formode, at de små identitetsløse partier har en meget dårlig samvittighed, fordi man har støttet flere af de landsskadelige såkaldte forlig med diverse månedsbetegnelser som navne. Fremskridtspartiet beklager, at man nu vil tage dette store skridt frem mod endelig statsovertagelse af danske pengeinstitutter. I hvert fald må danske pengeinstitutter se i øjnene, at deres selvstændighed og frihed meget stærkt beskæres, hvis disse ulykkelige forslag vedtages.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *tredje mindretal* (Danmarks kommunistiske partis medlem af udvalget) finder, at de tre lovforslag er udslag af bankernes alt for store indflydelse. Bestemmelserne betyder, at bankerne fritages fuldstændigt for den kontrol, som monoptilsynet har i dag med dem, og for rentemarginalen, som har eksisteret i nogle få år.

Det tilsyn, som skal sikre, at bankernes priser og avancer holdes i ave, er banktilsynet i første instans. Dette tilsyns afgørelser kan imidlertid indbringes for handelsministeren, og dermed er det en politisk afgørelse. Den dømmende og den udøvende magt over bankerne bliver lagt i handelsministerens hånd, og det er det, vi mindst af alt har brug for i dag.

Mindretallet indstiller herefter lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *fjerde mindretal* (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling, idet mindretallet anser det for uheldigt at tildele tilsynet med banker og sparekasser en dobbeltfunktion og at løsrive pengeverdenen fra øvrige erhvervsområder med hensyn til monopolkontrol.

Ritt Bjerregaard (S) Tove Lindbo Larsen (S) Lerke (S) Lissa Mathiasen (S)

Inge Fischer Møller (S) Poul Nielson (S) fmd. Westh (S) Ellemann-Jensen (V)

Jeppé Kristensen (V) Lawaetz (FP) H. C. Hansen (FP) Alfred Hansen (DR)

Kjelgaard (KF) nfm. Melchior (CD) Inger Stilling Pedersen (KrF) Ole Olsen (SF)

Jørgen Jensen (DKP)

Partierne RV, VS og EP var ikke repræsenteret ved medlemmer i udvalget.